

Sygn. akt IIK 399/14 (1 Ds. 679/14)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 19 września 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabella Gabriel

Protokolant: Sylwia Sobczak - Piżuch

przy udziale Agaty Byczkowskiej Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia-Śródmieście

po rozpoznaniu sprawy

P. J.

syna H. i K. z domu J.

urodzonego (...) we W.

(PESEL: (...)) oskarżonego o to, że

1. w dniu 26 lutego 2014 roku we W., z klatki schodowej budynku przy ul. (...), po uprzednim przecięciu linki zabezpieczającej, zabrał w celu przywłaszczenia rower marki G. (...) o wartości 1500 zł na szkodę J. P.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

2. w dniu 20 lutego 2014 roku we W., z klatki schodowej budynku przy ul. (...), po uprzednim przecięciu linki zabezpieczającej, zabrał w celu przywłaszczenia rower o wartości 450 zł na szkodę M. M.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

3. w dniu 04 marca 2014 roku we W., z klatki schodowej budynku przy ul. (...), po uprzednim przecięciu linki zabezpieczającej, zabrał w celu przywłaszczenia rower górski marki F. (...) o wartości 1200 zł na szkodę P. K.

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk

* * *

I. Uznaje oskarżonego **P. J.** za winnego popełnienia czynów, opisanych w części wstępnej wyroku, przyjmując iż stanowią one ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniach od 04 do 06 marca 2014 roku;

III. na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka przepadek dowodów rzeczowych Drz 267/14 i Drz 268/14, opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/69/14, pod poz. 2 i 4, na k. 30 akt sprawy i zarządza pozostawienie dowodu rzeczowego Drz 267/14 w aktach sprawy oraz zniszczenie dowodu rzeczowego Drz 268/14;

IV. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania jurysdykcyjnego Sąd ustalił następujący stan

faktyczny:

Przed osadzeniem w Zakładzie Karnym oskarżony P. J. utrzymywał się z prac dorywczych, min. roznosząc ulotki. Dochody jakie uzyskiwał były niewielkie, w związku z czym postanowił on dokonać kradzieży mienia. Zaczął kraść rowery. Roznosząc ulotki w dniu 20 lutego 2014r. w budynku przy ul. (...) we W., zobaczył na klatce schodowej rower górski przypięty do kaloryfera. Oskarżony przeciął linkę zabezpieczającą rower obcinaczkami, które miał przy sobie i zabrał rower. Rower ten sprzedał następnie n/n mężczyźnie za kwotę 180 zł. Jak się okazało rower ten stanowił własność M. M., a jego wartość to 450 zł.

dowód:

- zeznania św. M. M. k. 33
- wyjaśnienia oskarżonego k. 42, 140
- wykaz dowodów rzeczowych k. 30

Kilka dni później, tj. 26 lutego 2014r. oskarżony zobaczył rower w na klatce schodowej w budynku przy ul. (...) we W.. Podobnie jak poprzednio oskarżony przeciął obcinaczkami zabezpieczenie tego roweru i zabrał go. Był to rower m-ki G. (...) wraz z fotelikiem dziecięcym o wartości 1500 zł. Po uprzednim wystawieniu go na aukcji oskarżony sprzedał przedmiotowy rower J. L. za kwotę 280 zł, podpisując przy tym stosowną umowę sprzedaży i okazując swój dowód osobisty. Rower ten był własnością J. P.. Po odzyskaniu roweru zwrócono go pokrzywdzonemu.

dowód:

- zeznania św. J. P. k. 3, 51
- wyjaśnienia oskarżonego k. 42, 140
- umowa sprzedaży roweru k. 17
- zeznania św. J. L. k. 18-19
- protokół zatrzymania roweru k.14-16
- pokwitowanie odbioru roweru k. 54
- wykaz dowodów rzeczowych k. 30

Podobna sytuacja miała miejsce w dniu 04 marca 2014r., kiedy to oskarżony roznosząc ulotki reklamowe na klatce schodowej w budynku przy ul. (...) we W. zobaczył rower górski przypięty do barierki. Oskarżony tak jak we wcześniejszych przypadkach przeciął cążkami linkę zabezpieczającą rower i zabrał go w celu jego sprzedaży. Nie zdążył jednak tego zrobić ponieważ został zatrzymany przez Policję. Skradziony rower był marki F. (...), był wartości 1200 zł i należał do P. K.. Rower ten został zabezpieczony, a następnie zwrócony właścicielowi.

dowód:

- zeznania św. P. K. k.64

- wyjaśnienia oskarżonego k. 42, 140
- protokół zatrzymania osoby k. 21
- pokwitowania odbioru roweru k. 67
- wykaz dowodów rzeczowych k. 30

Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie i neurologicznie, był uprzednio karany sądownie, w tym za przestępstwa p-ko mieniu. Obecnie odbywa on karę pozbawienia wolności orzeczoną wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 16 marca 2011r., sygn. akt V K 1384/10. W Zakładzie Karnym nr 1 we W., gdzie przebywa ma przeciętną opinię.

dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 140
- dane o karalności k. 55-56, 115
- wyrok SR dla Wrocławia – Śródmieścia, sygn. akt V K 1384/10 k. 62,117
- opinia o oskarżonym z ZK Nr 1 we W. k. 137

Oskarżony ma 29 lat, jest kawalerem, nie ma dzieci, ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest piekarzem, przed osadzeniem w Zakładzie Karnym utrzymywał się z prac dorywczych, głównie z roznoszenia ulotek.

dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k.139-140
- wywiad środowiskowy k. 75

Oskarżony przesłuchiwany zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak też jurysdykcyjnym każdorazowo przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Przesłuchiwany po raz pierwszy w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że utrzymywał się z prac dorywczych i z uwagi na to, że mało zarabiał, i że nie mógł znaleźć stałej pracy wpadł na pomysł, aby dokonać kradzieży mienia, początkowo nie wiedział co ukradnie, zaczął kraść rowery. Oskarżony podał miejsce i czas kradzieży poszczególnych rowerów, opisując przy tym sposób swojego działania. P. J. wyjaśnił nadto, że nie dokonał innych kradzieży, i że dopuścił się tego z uwagi na trudną sytuację materialną, że „chciał sobie dorobić”, i że tego żałuje. (k. 42-43)

Podczas kolejnego przesłuchania oskarżony podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia oświadczając, że wcześniej dokładnie opisał jak doszło do popełnienia zarzucanych mu czynów. (k. 74)

Składając wyjaśnienia przed Sądem oskarżony podał, że dwa ze skradzionych rowerów zdążył sprzedać, a trzeciego nie, bo zatrzymała go Policja. Stwierdził też, że zabezpieczone u niego obcegi służyły mu do przecinania zabezpieczeń rowerów, które ukradł. Odnośnie fotelika dziecięcego, który był zamontowany przy jednym z rowerów oskarżony podał, że go wyrzucił. (k. 140)

Sąd w całości dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego P. J.. W ocenie Sądu, jego wyjaśnienia nie budzą wątpliwości, są spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Oskarżony konsekwentnie w toku całego postępowania przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu przestępstw, dość precyzyjnie opisując przy tym

miejsce, sposób oraz pobudki swojego zachowania. Jego wyjaśnienia nie zawierają sprzeczności. W ocenie Sądu, stanowią one bezpośrednią, logiczną i konsekwentną relację z przebiegu zdarzeń.

Za wiarygodne Sąd uznał także zeznania świadków P. K., M. M., J. P. oraz J. L., gdyż relacje tych osób były jasne i konkretne, a nadto w odpowiednim zakresie stanowiły potwierdzenie i uzupełnienia wyjaśnień oskarżonego.

Sąd dał wiarę także dowodom z dokumentów, w szczególności takim jak wykaz dowodów rzeczowych, protokoły: zatrzymania osoby i rzeczy, przeszukania osoby i rzeczy, odpisy wyroków, dane o karalności, wywiad środowiskowy, opinia z ZK, nie znajdując racjonalnych podstaw do ich zakwestionowania. Nadto, dowodów tych nie podważała żadna ze stron, jak również nie ujawniono w zgromadzonym materiale dowodowym innych dowodów mogących mieć wpływ na ocenę odmienną od przyjętej. W ocenie Sądu, dokumenty te zostały sporządzone w sposób rzetelny i fachowy przez osoby do tego powołane, posiadające odpowiednią wiedzę i kwalifikacje.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych i przeprowadzonej oceny dowodów wina i sprawstwo oskarżonego nie budzą wątpliwości, zaś czyny jakich się dopuścił wyczerpują ustawowe znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. i stanowią ciąg przestępstw przewidziany w art. 91 § 1 k.k.

W ocenie Sądu, oskarżony działając w zamiarze bezpośrednim popełnił przestępstwa umyślne kradzieży. Rozmyślnie bowiem, działając w celu przywłaszczenia, dokonał zaboru cudzego mienia w postaci rowerów, czym działał na szkodę wskazanych osób. Kradzieży tych P. J. dopuścił się działając w podobny, niemal identyczny sposób, działając w krótkich odstępach czasu, co przesadziło o uznaniu, iż czyny te stanowiły ciąg przestępstw.

Spoleczną szkodliwość przypisanych mu czynów, a w konsekwencji ciągu przestępstw Sąd ocenił jako znaczną. Na taką ocenę wpływ miała nie tyle wartość skradzionych rzeczy, które w dwóch przypadkach zostały odzyskane, co fakt, że czyny te były wynikiem świadomego działania oskarżonego, którego celem było zdobycie pieniędzy, „dorobienie sobie”. Chodzi tu zatem przede wszystkim o postać zamiaru przypisanego oskarżonemu i jego motywację, przy uwzględnieniu faktu, że oskarżony już wcześniej dopuścił się popełnienia przestępstw p-ko mieniu. Popełnienie przez P. J. kolejnych podobnych czynów świadczy zatem o wyjątkowo lekceważącym stosunku oskarżonego do porządku prawnego i opartych na nim norm.

Wymierzając oskarżonemu karę, Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności łagodzące, jaki i obciążające.

Okolicznością obciążającą było działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz fakt, iż oskarżony był wcześniej karany sędownie, w tym za przestępstwa p-ko mieniu, a obecnie odbywa karę pozbawienia wolności.

Okoliczności łagodzące natomiast stanowiły takie elementy jak: przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów i konsekwentna postawa w tym zakresie, bez zatajania jakichkolwiek informacji, w tym motywów działania oraz wyrażenie żalu.

Biorąc pod uwagę wszystkie w/w okoliczności, jak też dyrektywy wymiaru kary Sąd, działając na podstawie przepisu art. 53 k.k. i art. 58 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu bezwzględną karę pozbawienia wolności uznając z jednej strony, że w tym konkretnym przypadku taki właśnie rodzaj kary jest najbardziej celowy i to zarówno z uwagi na swój rozmiar, jak też związany z tym stopień dolegliwości, przy uwzględnieniu faktu, iż szkoda faktycznie powstała w jednym wypadku, gdyż w pozostałych dwóch skradzione mienie zostało zwrócone (choć bez fotelika dziecięcego, który oskarżony bezmyślnie wyrzucił sprzedając jeden z rowerów), z drugiej zaś bacząc, by dolegliwość ta nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynów oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć tak w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej. Za tym, by była to kara izolacyjna, bez warunkowego zawieszenia jej wykonania przemawiały warunki i właściwości osobiste sprawcy, stopień jego zawinienia, swoiście rozumiane przez oskarżonego pojęcie „dorobienia sobie”, oznaczające w jego przypadku łatwe i szybkie wzbogacenie się cudzym kosztem, bez jakiegokolwiek nakładu pracy, jego sposób życia przed popełnieniem

tych czynów, a po popełnieniu poprzednich występków. Oskarżony czynów objętych niniejszym postępowaniem dopuścił się w okresie próby ustalonym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 23 maja 2013r., sygn. akt II K 230/13. Okres próby nie przebiegł zatem pomyślnie, gdyż oskarżony rażąco naruszył warunki tej próby. W tych okolicznościach orzeczenie kary o charakterze izolacyjnym było zdaniem Sądu w pełni uzasadnione.

Reasumując Sąd doszedł do przekonania, że orzeczona kara pozbawienia wolności jest słuszna, sprawiedliwa, i że stanowi równocześnie stosowne zadośćuczynienie społecznemu poczuciu sprawiedliwości. Kara ta nie jest przy tym wysoka (oscyluje w dolnych granicach ustawowego zagrożenia), nie przekracza też swą dolegliwością stopnia winy oskarżonego i we właściwy sposób zdaniem Sądu zadziała wychowawczo i zapobiegawczo na sprawcę, a także odniesie odpowiednie skutki w ramach prewencji ogólnej, utwierdzając w świadomości prawnej społeczeństwa prawidłowe postawy wobec prawa i wzbudzając przekonanie o konieczności poniesienia adekwatnej kary.

Na podstawie powołanych przepisów Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej kary okres jego zatrzymania oraz orzekł przepadek dowodów rzeczowych, uznając, że służyły one do popełnienia przestępstwa.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, uznając, że ich uiszczenie byłoby dla niego zbyt uciążliwe, zwłaszcza, że oskarżony obecnie jest pozbawiony wolności.